

[Jørgen Jensen]

mellem socialdemokratiet og den fløj i socialdemokratiet, som er i samarbejde med venstre.

Det er den opfattelse, vi har af situationen, og vi vil altså på ingen måde give til-sagn om, at vi vil være en loyal og saglig opposition. De, der siger noget sådant, gør sig i virkeligheden til talsmænd for, at man skal dække over de brud, som sker på et folkestyre ved, at man svigter de løfter, man har givet forud for et valg.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.00.

Mødet udsat kl. 12.16

Mødet genoptaget kl. 14.00

Forhandlingen genoptoges.

Niels Helveg Petersen (RV):

Jeg vil gerne på det radikale venstres vegne byde SV-regeringen velkommen, og vi vil ønske den, at den må få held med sit virke til gavn for landet.

Vi opfatter det som en fordel i sig selv, at der har kunnet dannes en regering, der spænder over midten. Det er i sig selv en fordel, hvis denne regerings dannelse betyder, at der bliver mere politisk stabilitet, så vi undgår ustandselig tale om valg, kunstig dramatik, så vi undgår, at en regering må fægte sig frem fra uge til uge, og at den i stedet for kan planlægge og fastholde en politik. Det har det radikale venstre arbejdet for, og det har været noget væsentligt for os. Når det er gået skævt med vores økonomi og ledelsen af den økonomiske politik i en årrække, har det bl. a. sammenhæng med hyppige folketingsvalg og den politiske ustabilitet.

Jeg siger, hvis denne regering kan give stabiliteten, er det en god ting. For det er jo desværre ikke en given sag. Regeringen har ikke haft nogen heldig hånd fra starten, og man kan jo ikke sige, at det er ro, der præger Danmark i dag, hverken uden for Christiansborg eller inden for Christiansborg.

Jeg vil også med det samme godt give regeringen et godt råd: hvis den skal være troværdig og fremstå som en stabil regering, der

opnår det, den har sat sig for, nemlig at tilvejebringe den politiske stabilitet, må regeringen sørge for fodslag i sine egne rækker over for dens egne forslag. Det er en hovedbetingelse; ellers vil den politiske stabilitet udeblive.

Det radikale venstre er ikke et parti, der sætter sig for at spænde ben for denne regering. Vi vil tværtimod gerne medvirke til, at der kan komme noget fornuftigt ud af dens virksomhed. Statsministeren indbød til bredt samarbejde. Det er en god vane, statsministeren har, og det fik vi også at vide i dag, men jeg kan ikke tilbageholde den bemærkning, at det i denne situation nærmer sig en lille smule hykleri at fremsætte den betragtning. For denne regerings tilblivelse har sandt at sige ikke været udtryk for åbenhed, venlighed eller bare høflighed over for andre partier eller andre interesser og synspunkter i det danske samfund. Der har ikke været nogen åbenhed over drøftelserne mellem partierne på Marienborg. Der har ikke været nogen høflighed, hverken i socialdemokratiets forhold til det radikale venstre eller i venstres forhold til det konservative folkeparti, kristeligt folkeparti og centrum-demokraterne. Og der har ikke været megen venlighed over for presse, radio, TV eller seere og lyttere.

Som sagt, hvis denne regering kan give stabilitet, er det godt, men stabiliteten skal bruges til noget, den skal bruges til noget konstruktivt. Når vi har talt om nødvendigheden af politisk stabilitet i Danmark, er det for at bruge den til noget, til politiske fremskridt. Ikke for at bruge den til at skyde problemer væk, men for at løse dem eller tage fat på dem, og i den henseende er regeringserklæringen en stor skuffelse for os. Vi havde egentlig ventet, i de uger hvor socialdemokratiet under vor store opmærksomhed handlede på Marienborg, at når venstre og socialdemokratiet satte sig sammen i lang tid, med alle de gode hoveder, som er i de to partier, og virkelig satte sig for, at der nu skulle ske noget, ville der også ud af dette komme noget, der var originalt, noget, der var nyt, eller, som det er blevet sagt, noget, der betegnede et sporskifte. Det, der er kommet ud af det, er ikke spor, og det er ikke et skifte. Man skulle have ventet, at når socialdemokratiet og venstre tog et så usædvanligt skridt som at danne en fællesregering, måtte